

Sygn. akt *XVII AmT 39/18*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 maja 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów
w składzie:

Przewodniczący: SSO Witold Rękosiewicz	<i>SSO Witold Rękosiewicz</i>
Protokolant: protokolant sądowy Magdalena Żabińska	

po rozpoznaniu w dniu 23 maja 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania A. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) (...)”

przeciwko Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej

o nałożenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej

z dnia 29 grudnia 2017 r. nr (...)

I. Zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że:

1. w miejsce kary pieniężnej za 2013 r. w wysokości 1 500 zł nakłada na powoda karę pieniężną w wysokości 300 zł (trzysta),
2. w miejsce kary pieniężnej za 2014 r. w wysokości 1 500 zł nakłada na powoda karę pieniężną w wysokości 300 zł (trzysta),
3. w miejsce kary pieniężnej za 2015 r. w wysokości 1 500 zł nakłada na powoda karę pieniężną w wysokości 300 zł (trzysta).

II. Oddala odwołanie w pozostałym zakresie.

III. Zasądza od A. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą

„A. R. (...)” na rzecz Prezesa Urzędu

Komunikacji Elektronicznej kwotę 720 zł (siedemset dwadzieścia) tytułem kosztów

zastępstwa procesowego.

IV. Przyznaje radcy prawnemu S. M. od Skarbu Państwa - Sądu

Okręgowego w Warszawie kwotę 442,80 zł (czteryście czterdzieści dwa 80/100),

w tym podatek od towarów i usług w kwocie 82,80 zł (osiemdziesiąt dwa 80/100)

tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego

ustanowionego z urzędu.

SSO Witold Rękosiewicz.

Sygn. akt XVII AmT 39/18

UZASADNIENIE

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Prezes UKE, pozwany), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego, na podstawie art. 210 ust. 1 i ust. 2 oraz art. 209 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (t.j.: Dz. U. z 2017 r., poz. 1907 z późn. zm., dalej: „Pt”), decyzją z dnia 29 grudnia 2017 r. nr (...), w związku z niewywiązaniem się przez A. R. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) (...)” (dalej: Przedsiębiorca, powód) z przewidzianego w art. 7 Pt obowiązku udzielania informacji lub dostarczania dokumentów za rok sprawozdawczy 2013, 2014 i 2015 nałożył tego Przedsiębiorcę karę pieniężną:

1. za 2013r. w wysokości 1 500 zł,
2. za 2014r. w wysokości 1 500 zł,
3. za 2015r. w wysokości 1 500 zł.

A. R. w złożonym odwołaniu zarzucił zaskarżonej decyzji naruszenie art. 210 ust. 2 Pt in fine poprzez jego niezastosowanie i wniósł o:

1. uchylenie decyzji Prezesa UKE w całości,

względnie

2. uchylenie zaskarżonej decyzji w zakresie wymiaru nałożonej kary pieniężnej,

lub

3. zmianę decyzji w zakresie dotyczącym wymiaru nałożonej kary pieniężnej i ustalenie kary pieniężnej w wysokości, która uwzględnia możliwości finansowe powoda.

Powód wniósł także o dopuszczenie dowodów w postaci załączonej dokumentacji medycznej, dokumentacji podatkowej i finansowej, zaświadczeń o stanie zdrowia powoda i jego rodziców, jako dowodu na okoliczność możliwości finansowych powoda.

W odwołaniu powód nie zaprzeczał, iż nie dopełnił ciążącego na nim obowiązku określonego w art. 7 Pt. Oświadczył, że nie wiedział albo zapomniał o nim. Wypełniał inne obowiązki informacyjne, do czego monitował go Prezes UKE. Jednak o istnieniu obowiązku, którego dotyczy zaskarżona decyzja, Prezes UKE powodowi nie przypomniał. Powód stwierdził, że Prezes UKE mógł nałożyć na niego karę za 2013 r. już trzy lata wcześniej lecz uczynił to dopiero decyzją z dnia 29 grudnia 2017 r. Wysokość nałożonej kary byłaby w takim przypadku niższa. Na tej podstawie powód stwierdził, że jest karany za nieskuteczność i opieszałość organu, oraz celowe dążenie do nałożenia kary w większej wysokości. W ocenie powoda nałożona kara jest niesprawiedliwa i nie uwzględnia jego możliwości finansowych, w tym tragicznej sytuacji życiowej. Powód wskazał, że jest osoba bezrobotną, bez prawa do zasiłku oraz inwalidą, na co przedłożył stosowne dokumenty. Oświadczył, że nie poradził sobie w prowadzeniu działalności gospodarczej, która przyniosła mu straty i doprowadziła do utraty oszczędności. Nie posiada majątku i opiekuje się niedołączonymi rodzicami. Podniósł, że

nie miał możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, gdyż nie przedstawiono mu dowodów na jego przewinienie administracyjne.

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Odnosząc się do zarzutów odwołania Prezes UKE wskazał, że zgodnie z art. 210 ust.1 Pt nakłada karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1 Pt, do wysokości (...) przychodu karanego podmiotu z uwzględnieniem art. 210 ust. 2 Pt. Zaznaczył, że w toku postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia kary pieniężnej za niewywiązanie się z obowiązku sprawozdawczego, Przedsiębiorca w piśmie z dnia 20 listopada 2017 r. podał jedynie wysokość przychodu z działalności telekomunikacyjnej uzyskanego w roku 2016 i latach poprzednich. Przedsiębiorca nie przedłożył informacji o przychodach z całej prowadzonej działalności za rok 2016 i nie wskazał, że działalność telekomunikacyjna stanowiła całość prowadzonej działalności gospodarczej. Ponadto do dnia wniesienia odwołania powód nie wykonał w całości ciążącego na nim obowiązku sprawozdawczego, którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt. Złożył jedynie informację o wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych w postaci wysokości przychodu z działalności telekomunikacyjnej. Nie przedłożył danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej.

Prezes UKE zauważył, iż pismo z dnia 20 listopada 2017 r. było jedynym, które powód przedłożył w toku postępowania administracyjnego. Wskazał, iż w dniu wydawania zaskarżonej decyzji dysponował jedynie informacją o wysokości przychodów Przedsiębiorcy z działalności telekomunikacyjnej. Dlatego orzekając o wysokości kary Prezes UKE, zgodnie z art. 210 ust. 3 pkt 2 Pt, zmuszony był określić ją w sposób szacunkowy, przyjmując za podstawę kwotę przychodu w wysokości 500 000 zł. W oparciu o powyższą kwotę Prezes UKE oszacował wysokość kary na kwoty 1 500 zł za każdy rok stwierdzonego naruszenia. Nałożona kara mieści się w ustawowych granicach(...) przychodu określonego zgodnie z art. 210 ust. 3 pkt 2 Pt.

Odnosząc zarzutu, iż powód nie miał on możliwości wypowiedzenia się w toku postępowania Prezes UKE wskazał, że informację o niewykonaniu przez Przedsiębiorcę obowiązku sprawozdawczego określonego w art. 7 Pt za rok 2013, 2014 i 2015 posiadał z urzędu. Na podstawie tej wiedzy wszczęto postępowanie administracyjne, o czym Przedsiębiorca został zawiadomiony pismem z dnia 4 października 2017 r. nr (...), doręczonym powodowi w dniu 23 października 2017 r. W zawiadomieniu o wszczęciu postępowania pouczonego Przedsiębiorcę o możliwości zapoznania się ze zgromadzonym materiałem dowodowym, prawie **wglądu** do akt wraz z możliwością sporządzania z nich notatek, kopii, odpisów, a także prawie do ostatecznego wypowiedzenia się co do zebranych materiałów i dowodów w terminie 30 dni od otrzymania zawiadomienia.

Do dnia przedłożenia przez powoda stanowiska w piśmie z dnia 20 listopada 2017 r. zawiadomienie o wszczęciu postępowania **wraz** ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru były jedynymi dokumentami zgromadzonymi w aktach sprawy. Prezes UKE oświadczył, że mógł udostępnić powodowi tylko dokumenty będące **w** jego posiadaniu. Wskazał, że w prowadzonym postępowaniu nie odmówił, ani **w** żaden sposób nie ograniczył powodowi możliwości zapoznania się z aktami, czy przedłożenia dowolnego dowodu. Przedsiębiorca miał możliwość zajęcia stanowiska w sprawie i przedstawienia wszystkich okoliczności i dowodów na poparcie swoich twierdzeń, w tym np. co do przyczyn niewykonania obowiązku sprawozdawczego.

Zarzut, iż powód nie został poinformowany o obowiązku sprawozdawczym uznał Prezes UKE za niezasadny. Podniósł, że obowiązek sprawozdawczy, za którego niewykonanie nałożono na powoda karę pieniężną, ma charakter ustawowy. Przedsiębiorca, prowadząc działalność gospodarczą, w tym telekomunikacyjną, jest profesjonalnym podmiotem na którym ciąży obowiązek znajomości przepisów prawa powszechnie obowiązującego, w tym przepisów dotyczących prowadzonej przez niego działalności. Prezes UKE nie ma obowiązku informowania przedsiębiorców telekomunikacyjnych o obowiązujących regulacjach, w tym ciążących na nich powinnościach.

W dniu 20 maja 2019 r. wpłynęło do akt pismo pełnomocnika powoda, w którym strona podtrzymała dotychczasowe zarzuty odwołania, oraz przedstawiła nowe zarzuty naruszenia przepisów art. 107 § 1 k.p.a., art. 7 k.p.a., art. 219 ust.2 Pt, art. 210 ust. 3 pkt 2 w zw. z art. 210 ust. 2 Pt, art. 199 i następnymi Pt oraz art. 201 Pt. Ustanowiony z urzędu

pełnomocnik powoda wniósł jednocześnie o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej wskazując, iż opłata nie została zapłacona ani w całości ani w części.

Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

A. R. prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) (...)” jest przedsiębiorcą telekomunikacyjnym w rozumieniu art. 2 pkt 27 Pt, wpisanym do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych prowadzonego przez Prezesa UKE. (bezsporne)

Zawiadomieniem z dnia 4 października 2017 r., znak: (...), doręczonym w dniu 23 października 2017 r. Prezes UKE poinformował Przedsiębiorcę o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie nałożenia na niego kary pieniężnej w związku z niewywiązaniem się z obowiązku, o którym mowa w art. 7 Pt za rok sprawozdawczy 2013, 2014 i 2015. W piśmie wezwano Przedsiębiorcę do przekazania, w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia, danych dotyczących wielkości przychodu osiągniętego w 2016 r. (k.1 akt adm.)

W piśmie z 20 listopada 2017 r. (k. 6 akt adm.) Przedsiębiorca przedstawił informację o wysokości przychodu osiągniętego w latach 2013-2016 z działalności telekomunikacyjnej. Z informacji zawartej w piśmie wynika, że we wskazanym okresie Przedsiębiorca osiągnął z działalności telekomunikacyjnej przychody w wysokości: w roku 2013 – (...) zł, w roku 2014 - (...) zł, w roku 2015 – (...) zł, w roku 2016 – (...) zł.

Z akt sprawy nie wynika, że do dnia wniesienia odwołania powód spełnił ciężący na nim obowiązek określony w art. 7 Pt. Przedsiębiorca nie przedstawił danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej. W piśmie z dnia 20 listopada 2017 r. powód podał jedynie informacje o wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych w postaci przychodu z działalności telekomunikacyjnej.

Powód zawiesił wykonywanie działalności gospodarczej z dniem 30 listopada 2017r. (wydruk z CEID - k.23).

Z dokumentów złożonych w odwołaniu wynika, że łączny przychód osiągnięty przez powoda wynosił w roku 2014 - (...) zł, w roku 2015 – (...) zł i w roku 2016 – (...)zł (k. 32,35,27,3018 i 21)

Orzeczeniem z dnia 19 maja 2014 r. stwierdzono niepełnosprawność powoda w stopniu lekkim. (orzeczenie ZUS - k.47)

Powód cierpi na astmę oskrzelową oraz chorobę zwyrodnieniową stawów biodrowych (badanie rezonansu magnetycznego – k.43; karta informacyjna leczenia szpitalnego – k.52)

Powód oświadczył, że opiekuje się niedołącznymi rodzicami. Ojciec powoda ma 84 lata, i wymaga opieki ze względu na wiek (ksero dowodu osobistego – k.45). Matka powoda jest trwale niezdolna do samodzielnej egzystencji. (orzeczenie lekarza orzecznika ZUS- k.46)

Powód z dniem 4 grudnia 2017r. został uznany za osobę bezrobotną bez prawa do zasiłku. (k.25)

Powód oświadczył, iż nie posiada żadnych nieruchomości i wartościowych ruchomości, oraz żadnych oszczędności. (oświadczenie - k.26 akt sądowych)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów zebranych w aktach administracyjnych oraz dokumentów zebranych w toku postępowania sądowego, których wiarygodność nie budziła wątpliwości Sądu oraz nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Na podstawie dokonanych ustaleń Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Okoliczność, że powód jako przedsiębiorca telekomunikacyjny, nie spełnił obowiązku, o którym mowa w art. 7 ust. 2 Pt, nie była w odwołaniu kwestionowana. Powód nie wykonał obowiązku polegającego na przedłożeniu w terminie określonym w ustawie za rok sprawozdawczy 2013, 2014 i 2015, również do dnia wydania zaskarżonej decyzji, danych wymaganych w art. 7 Pt, dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz

wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych. Podnoszony w odwołaniu argument, że Prezes UKE nie przypomniał Przedsiębiorcy o terminie i konieczności spełnienia obowiązku określonego w art. 7 Pt należało ocenić jako niezasadny. Przepisy ustawy Prawo telekomunikacyjne w żadnym miejscu nie obligują Prezesa UKE do przypominania przedsiębiorcom telekomunikacyjnym o ciążyących na nich obowiązkach ustawowych. Na podmiotach wpisanych do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych spoczywa ciężar samodzielnego przestrzegania obowiązków wynikających z przepisów ustawy. Powód nie może się również uchylić od odpowiedzialności za niespełnienie obowiązku twierdząc, że nie wiedział o nim lub zapomniał. Wskazać należy, iż niezajomość przepisów prawa nie może stanowić usprawiedliwienia dla naruszenia prawa. Natomiast zapominanie przez podmiot wpisany do rejestru przedsiębiorców telekomunikacyjnych o konieczności spełnienia obowiązków nałożonych ustawą świadczy o lekkomyślnym i niepoważnym podejściu powoda do wykonywanej przez niego działalności gospodarczej i również w żadnym stopniu nie może być uznane za okoliczność łagodzącą.

W związku z niewykonaniem wskazanego obowiązku Przedsiębiorca podlegał karze pieniężnej, o której mowa w art. 209 ust. 1 pkt 1 Pt. Przepisy ustawy Prawo telekomunikacyjne zostały sformułowane przez ustawodawcę w sposób kategoriyczny, nie dający Prezesowi UKE możliwości wyboru i nakładający na organ obowiązek wymierzenia podmiotowi, który dopuścił się wskazanego naruszenia, kary pieniężnej. Sformułowana na gruncie przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne odpowiedzialność przedsiębiorców z tytułu stwierdzonego naruszenia została ukształtowana w oderwaniu od winy zobowiązanego i ma charakter obiektywny.

W art. 209 ust. 1a Pt ustawodawca dał Prezesowi UKE możliwość wyboru w zakresie decyzji o nałożeniu kary, ale wyłącznie w przypadku spełnienia obu wymienionych w tym przepisie warunków. Z okoliczności sprawy wynika, że powód do dnia wydania zaskarżonej decyzji nie wypełnił ciążyącego na nim obowiązku, a więc nie zaprzestał naruszenia. Ponadto stwierdzone w zaskarżonej decyzji naruszenie nie wiązało się z wyrządzeniem szkody. Wobec tego brak również podstaw uznania, że powód naprawił wyrządzoną szkodę. W tej sytuacji przepis art. 209 ust. 1a Pt nie miał w niniejszej sprawie zastosowania.

Mając powyższe na uwadze uznać należało, iż w wyniku stwierdzenia, że Przedsiębiorca dopuścił się naruszenia, Prezes UKE był zobowiązany do wydania decyzji o nałożeniu na powoda kary pieniężnej. W tym stanie brak podstaw do uznania, że zaskarżona decyzja została wydana bezpodstawnie a żądanie uchylenia zaskarżonej decyzji w całości nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 210 ust.1 Pt Prezes UKE nakłada na przedsiębiorcę telekomunikacyjnego karę pieniężną, o której mowa w art. 209 ust. 1 Pt, do wysokości (...) przychodu karanego podmiotu osiągniętego w poprzednim roku kalendarzowym z uwzględnieniem art. 210 ust. 2 Pt. Ustalając wysokość kary pieniężnej Prezes UKE bierze pod uwagę zakres naruszenia, dotychczasowa działalność podmiotu oraz jego możliwości finansowe.

W ocenie Sądu trafnie w zaskarżonej decyzji wskazano, że przy ocenie zakresu naruszenia uwzględnić należy określone w art. 1ust. 2 Pt podstawowe cele ustawy i mieć na uwadze główne elementy szkodliwości czynu o charakterze przedmiotowym. Zgodnie ze stanowiskiem doktryny przekazywanie danych dotyczących rodzaju i zakresu wykonywanej działalności telekomunikacyjnej oraz wielkości sprzedaży usług telekomunikacyjnych ma zapewnić Prezesowi UKE ciągłość dopływu określonych zasadniczych informacji o rynku i przedsiębiorcach telekomunikacyjnych w celu umożliwienia Prezesowi UKE realizacji obowiązków prowadzenia analizy i oceny rynków usług telekomunikacyjnych, ogłaszania raportu o stanie rynku telekomunikacyjnego za ubiegły rok oraz wydawania decyzji administracyjnych w zakresie ustawowych kompetencji. W świetle powyższego stwierdzić należało, że brak przekazania przez Przedsiębiorcę danych, o których mowa w art. 7 ust. 2 Pt za rok 2013, 2014 i 2015 mógł przyczynić się do zniekształcenia wyników analizy rynku, mającej znaczenie przy podejmowaniu przez Prezesa UKE decyzji, dotyczących nałożenia na przedsiębiorców telekomunikacyjnych określone obowiązki regulacyjnych. Z uwagi na to uznać należało, iż stopień szkodliwości naruszenia, którego dopuścił się powód był znaczny. Z uzasadnienia zaskarżonej decyzji wynika, że przy ustalaniu wpływu szkodliwości naruszenia na wymiar kary Prezes UKE miał na uwadze, że Przedsiębiorca po wszczęciu postępowania, w piśmie z dnia 20 listopada 2017 r. przedłożył częściowo wymagane zgodnie z art. 7 ust. 2 Pt dane za rok 2013, 2014 i 2015. Mimo, że informacje dotyczące wielkości sprzedaży

usług telekomunikacyjnych w wymienionych latach zostały złożone z przekroczeniem terminu określonego w art. 7 ust. 2 Pt, Prezes UKE uwzględnił tę okoliczność przy ustalaniu wymiaru nałożonej decyzją kary pieniężnej.

Dokonując oceny przesłanki dotychczasowej działalności podmiotu należy podkreślić, iż z akt sprawy nie wynika, że Przedsiębiorca był wcześniej karany za jakiegokolwiek naruszenia obowiązków nałożonych na przedsiębiorców telekomunikacyjnych.

Oceny możliwości finansowych powoda należało dokonać na podstawie informacji wynikających z dokumentów przedstawionych w odwołaniu, których Przedsiębiorca nie przedstawił w toku postępowania administracyjnego i nie były znane Prezesowi UKE przed wydaniem zaskarżonej decyzji. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że w 2016 r. powód osiągnął przychód w wysokości (...) zł.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności uznać należało, że w zaskarżonej decyzji Prezes UKE prawidłowo ocenił przesłanki zakresu naruszenia jak i dotychczasowej działalności powoda. Uwzględnił występujące w sprawie okoliczności łagodzące. Jak wynika z akt postępowania administracyjnego, Przedsiębiorca w piśmie z dnia 20 listopada 2017 r. przedstawił informacje o wysokości przychodu z działalności telekomunikacyjnej za rok 2016. Pismo powoda zostało złożone w odpowiedzi na wezwanie Prezesa UKE z dnia 4 października 2017 r. W tej sytuacji podnoszone w piśmie powoda z dnia 13 maja 2019 r. zarzuty naruszenia art. 210 ust. 2 Pt oraz art. 210 ust. 3 pkt 2 w zw. z art. 210 ust. 2 Pt należało uznać za nietrafne. Prezes UKE podejmował działania w celu ustalenia możliwości finansowych powoda, lecz udzielona przez Przedsiębiorcę odpowiedź była nieprecyzyjna. Wbrew treści wezwania nie obejmowała danych dotyczących wielkości całego przychodu powoda uzyskanego w 2016 r. a jedynie informację o poziomie przychodu z działalności telekomunikacyjnej. W tych okolicznościach brak również podstaw do uznania za trafne zarzutów naruszenia art. 7 k.p.a. poprzez brak podjęcia czynności zmierzających do ustalenia dochodu powoda za rok 2016. Z akt sprawy wynika, że Prezes UKE podejmował działania w celu ustalenia możliwości finansowych powoda w roku poprzedzającym wydanie decyzji o nałożeniu kar. Wobec nie przekazania przez Przedsiębiorcę informacji o całkowitej wysokości uzyskanego przychodu Prezes UKE zmuszony był do ustalenia podstawy wymiaru nakładanej kary pieniężnej z zastosowaniem art. 210 ust. 3 pkt 2 Pt w sposób szacunkowy.

Zarzuty odwołania dotyczące naruszenia art. 199 i art. 201 Pt nie zasługiwały na uwzględnienie, ponieważ nie dotyczyły stwierdzonego w decyzji rodzaju naruszenia przepisów ustawy. Powołane przepisy nie miały zastosowania do stanu faktycznego sprawy, w którym nie było potrzeby przeprowadzania postępowania kontrolnego i wydania zaleceń pokontrolnych. Brak więc podstaw do uznania, że przy wydaniu zaskarżonej decyzji doszło do ich naruszenia.

Odnosnie zarzutów naruszenia przepisów postępowania administracyjnego wskazać należało, iż zgodnie z ugruntowanym w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, ze względu na specyficzny charakter postępowania prowadzonego na skutek wniesienia odwołania od decyzji organu administracji, w którym Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów (SOKiK) rozpoznaje sprawę w sposób merytoryczny, nie ograniczając się jedynie do kontroli legalności zaskarżonej decyzji, zarzuty naruszenia przepisów proceduralnych w postępowaniu administracyjnym nie mogą stanowić podstawy do uchylecia zaskarżonej decyzji. W tej sytuacji zarzuty powoda dotyczące naruszenia przepisów postępowania nie miały wpływu na ocenę zasadności zaskarżonej decyzji. Dodać wypada, że w aktach sprawy znajduje się upoważnienie Prezesa UKE do wszczynania i prowadzenia w jego imieniu postępowania w sprawie, której dotyczyła zaskarżona decyzja.

W odwołaniu powód przedstawił informację o wysokości przychodu uzyskanego w roku 2016 z działalności gospodarczej. Zgodnie z przepisem art. 316 § 1 k.p.c., przy wydaniu wyroku należy uwzględnić stan rzeczy istniejący w chwili zamknięcia rozprawy. Sąd mając na uwadze informację o wysokości przychodu osiągniętego przez powoda w roku poprzedzającym wydanie zaskarżonej decyzji uznał, że w sprawie zachodzą przesłanki do obniżenia nałożonej decyzją kary pieniężnej do poziomu mieszczącego się w granicach określonych w art. 210 ust. 1 Pt.

Zdaniem Sądu w odniesieniu do powoda znajdującego się w trudnej sytuacji finansowej kara pieniężna w obniżonym wymiarze również umożliwi realizację jej funkcji ustawowych. W okolicznościach sprawy uwzględnienie dalszych żądań odwołania należało uznać za bezzasadne.

Mając na uwadze przedstawione okoliczności Sąd Okręgowy, na podstawie art. 479⁶⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w części i oddalił odwołanie w pozostałym zakresie.

Z uwagi na fakt, że naruszenie przez powoda przepisów ustawy było bezsporne i zaskarżona decyzja została wydana z przyczyn leżących po stronie powoda, a nałożona decyzją kara pieniężnej została obniżona wyłącznie ze względu na sytuację finansową powoda, który w postępowaniu administracyjnym nie przedstawił pełnych informacji o wysokości przychodu, zdaniem Sądu nałożenie na powoda kosztów postępowania sądowego w całości było uzasadnione. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c. obciążając powoda obowiązkiem poniesienia kosztów sądowych i nakładając na powoda obowiązek zwrotu pozwanemu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości określonej według norm przepisanych.

Ustanowiony z urzędu pełnomocnik powoda oświadczył, że nie otrzymał od powoda żadnego wynagrodzenia. O wysokości wynagrodzenia ustanowionego z urzędu pełnomocnika powoda orzeczono na podstawie § 21 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U. poz. 1715, zm. Dz.U. z 2017 r. poz. 1789).

SSO Witold Rękosiewicz.